

dés. – Hát ennyire örültek volnánk, emberek? – kérdezi minden grimasza. Vagy másképpen lefordítva: – Hát már megint be akarják nekem mesélni?

Ez a mimika olyasmi nála, mint egy festményénél az alapozás. Akkor is jelen van, ha nem látni. Akkor is kibukkan a többi festékréteg alól, amikor másról van szó. Világos, hogy nem kell bizonygatni: a maszk mögött világnézet van, az pedig nem a bőr felszínén tanyázik.

Hofi tehát bejött, esevég, nevetgél és játszik az arcával. A szemöldökét többnyire felvonja, csodálkozva, a fejét általában fölszege, és felülről néz ránk. Némi fensőséggel. Felül vagyok emelkedve, közli velünk a fennhéjzás halvány jele nélkül. Én itt most gondolkozni fogok, hangosan eszmét cserélek, mindjárt meglátjátok, mi jön ki belőle.

És gondolkozik. Most már nemesak a mimikájával. Azzal csak az alaphangulatot adta meg. Miről gondolkozik? Látszólag összevissza sok mindenbe belekap. Ami eszébe jut, azt rögtön megeleveníti. Kihagyásokkal dolgozik, nincs szüksége szellemes szövegre, történetre, expozícióra, a helyzet felvázolására, szélsőséges típusokban gondolkodik, megmutatja a típust néhány grimasszal, pár mozdulattal, egy-két szóval, aztán minden átváltás nélkül kiugrik belőle, hozzáfűzi a saját véleményét, tömören, néhány grimasszal, pár mozdulattal, egy-két szóval, aztán megint visszalép az ábrázolt típusba, megint kilép belőle, mindvégig csodálkozik, és ezt addig folytatja, amíg felhajtóerőt érez a közönségben. Lehet, hogy a közönség aznap este olyan, hogy az ötletet hosszú percekig lehet variálni. Lehet, hogy a közönség másra van beállítva. Akkor gyorsan abbahagyja és elegánsan, könnyedén átlép egy másik szférába. Ez hat rögtönzésnek. Valamit játszik. Hosszabb jelenet kellős közepében vagyunk, egész szereplőgárdát és aprólékosan kidolgozott helyszínt képzelünk már köréje, neki meg hirtelen eszébe jut

